

(První reportáž z Prázdnin v Telči)

V pátek 29. července 2005 jsem šel po náměstí v Telči směrem k Lidušce (pro neznalé včetně mé ženy to není jedna ze spousty krásných žen a dívek v Telči, ale budova Lidové školy umění na náměstí, kde se kupují lístky), připadalo mi, že od minulé Telči neuplynul rok, ale skončila včera.

Potom jsem si podal ruku s Milanem Medvědem Kolářem, duší festivalu, s Bohoušem Norkem, zámeckým kastelánem a s Honzou Frídlem, bez jehož zvuku by Telč nebyla Telčí.

Ale abych se po vzoru Stephena Leackoka nenechal fascinovat prací tím, že se na ni dívám, pomohl jsem klukům kolem Medvěda nosit lavičky. V partě pravidelný divák Prázdnin nepřehlédne vysokou postavu Kamila s přezdívkou Usáma.

Jak ale začal 23. ročník festivalu Prázdniny v Telči?

Loňský rok byl ve znamení strašidel, letošnímu vládla Afrika. Medvěd, dlouhodobě podezříváný ze spojení s někým tajemným, který rozhoduje o počasí, při volbě leitmotivu věděl o letošních teplotních rekordech.

Afrika v Telči začala již odpoledne před pódiem Kocouří scény. Kluci a holky z party okolo Medvěda se postupně začali měnit v původní obyvatele Afriky. Když byli pomocí černých barev skoro hotoví, jeli kolem v autě zcela a doopravdy od narození černí Cissoko Brother ze Senegalu. Dva bráchové ze západní Afriky mířili připravit své večerní vystoupení. Smáli se, ukazovali své zuby, krásné i bez dentálních nití a křičeli cosi jako: "ne, ne?"

Tereza Petrášová z Tam Tam Orchestra

foto: Tomáš Pohl ©

Co nového před zámkem ?

Stánek s uzenými rybami je na opačném konci než minulý rok, maso uzeniny jsou ze Studeného, pivo tradiční Ježek v pivním stanu.

Ale dost nehudebních detailů.

Při vstupu dostal každý divák na ruku žlutou nebo modrou stuhu a tak došlo k rozdělení na dva kmeny, ale bez pozdější kmenové války. Po usazení diváků vpochodovala na nádvoří skupina pravých telčských Afričanů se zpěvem a pokřikem v jakémsi domorodém nářečí s opakováním slova ukumkula a mně bližším výrazem banany, s krátkou ostravskou výslovností.

V telčském africkém kmeni bylo i několik perkusistů a ti navodili atmosféru pro prvního letošního účinkujícího.

Na jeviště, které jen pro zahájení bylo uprostřed, vstoupila kapela **Tam Tam Orchestra** z Prahy.

Duší kapely je Miloš Vacík, perkusista a bubeník. Jeho jméno je spojeno například s kapelou Laura a její tygři, Šum svistu nebo i s hostováním s Druhou trávou. Tam Tam Orchestra postupně svými dlouhými skladbami, inspirovanými brazilskými, kubánskými nebo africkými rytmy, roztančil diváky. Je to další z kapel hrajících stylem "*hrát nebo zemřít na jevišti*". V kapele mě zaujali zejména dva její členové. Zpěvačka a občas i výborná tanečnice Tereza Petrášová by mě zaujala i na ulici, protože je to krásná ženská s krásnými očima. Tereza téměř dvě hodiny, s plným hlasovým nasazením, s barvou hlasu ne nepodobnou Iloně Csákové ze slavné éry Laury zvedala diváky ze sedadel. Druhým fascinujícím byl hráč na příčnou flétnu Jakub Klár. Jeho nádherné improvizace mě dostaly. Dalšími členy kapely jsou perkusista Martin

Kreuzberk, kytarista Jakub Hlobil a basista Martin Drahoňovský. Letos vydala kapela CD s názvem **ytmikon**.

R

Po Tam Tam Orchestře byla příprava na dalšího účinkujícího vyplněna příchodem náčelníků se spoustou manželek. Ve slavnostním průvodu kráčeli na jeviště Medvěd, hejtman kraje Vysočina a starosta Telče, všichni v afrických maskách. A pak že úředníci nemají smysl pro srandu!

Náčelníci rozdali lidu banány a zdůraznili, že bez fronty.

Po těchto politických bodech přišli na jeviště ve slavnostních domorodých krojích dva senegalští bráchové, kteří si říkají **Cissoko Brothers**. Jmenují se křesními jmény Bao a Sadio. Hrají na domorodé harfy kora. Jsou vyrobené z tykve, mají 21 strun a hraje se na ně shora oběma rukama. Vzpomněl jsem si na Pavla Malinu, který sbírá neznámé nástroje a hlavně na ně za chvíli hraje. Jenže Pavla letos v Telči k mé lítosti nepotkám a na kora se jej zeptám až v září na Folkomínu, kde účinkuje s Pavlínou Jíšovou. Bráchové Cissoku jezdí se svými harfami po celé Evropě, jako Senegalci mluví francouzsky a publiku se svou virtuozitou moc líbili.

A na konci večera spojili své síly Miloš Vacík a kluci Cissoko a v zámecké zahradě africký večera zakončili. K nim se připojilo ještě České klarinetové kvarteto hrající v sestavě Vojtěch Nýdl, Luděk Boura, Jindřich Pavliš a Petr Valášek.

V sobotu 30. července se na náměstí jako v loňském roce konal jarmark, který tak trochu odpoledne zasáhl i do festivalu.

Po noční bouřce a dešti se trochu ochladilo, ale další byla na obzoru.

Součástí jarmarku byla i kulturní vystoupení. Poslední dixielandová kapela ale končila přesně v pět odpoledne. V tu samou dobu začínala první vystoupení Kocouří scény. Pro neznalé uvádím pro vysvětlení, že v Telči se počátkem šedesátých let točil film Vojtěcha Jasného **Až přijde kocour**. Ve

filmu hrála i kapela a právě v místě dnešních odpoledních vystoupení.

Protože nelze současně začít a nazvučit, protože ani zvukař Luboš Novotný není kouzelník, začala první kapela až kolem půl šesté.

První kapela byla **Navzájem** z Plzně. Kdo ji zná, ví, že hrají irsko-skotskou hudbu složenou převážně kapelníkem a bubeníkem Přemyslem Haasem. Kocouří scéna má dvě novinky - lavičky pro diváky a deštník pro účinkující. Seděl jsem vedle jedné krásné mladé slečny. Jmenuje se Bára Haasová, je jí jedenáct, hraje na klavír a na flétnu a její rodiče hrají oba

Jakub Linhart při křtu
nového CD Čas se nehýbá

foto: Tomáš Pohl ©

Navzájem. Zpěvačka Irena Motlíková současně vystavuje v Informačním centru své černobílé fotky, zejména jsou na nich některé folkové tváře. Navzájem hrají 15 let, jsou zcela osobití a myslím si, že si zaslouží hrát na zámeckém nádvoří. Divákům se velmi líbili, ale skluz dovolil jen jeden rytmičtý přídavek.

Navzájem vystřídala **Morgána** z Ostravy. Morgána hraje již osm let a na jejich webu jsem se dočetl, že vystupovala jako předkapela Kamelotu. Morgána hrála v třech (tedy do doby, než jsem šel na zámek), bez perkusí. Morgána hraje dobře, ale já slyšel ve dvou skladbách Kamelot. Snad v těch dalších, o které jsem přišel, bych zaslechl i něco z Morgány.

Večerní představení na zámku mě překvapilo dvakrát. Za prvé bývá na Javory docela nabito a nebylo a za druhé nebyla instalována střecha pro účinkující. To druhé překvapení se později ukázalo jako chyba.

Jako první Medvěd představil **Zdeňka Krále** a **Minach**. Zdeněk Král je z Brna a na JAMU

vystudoval kompozici a teorii hudební tvorby. Se Zdeňkem vystoupily dvě dívky, violistka Martina Himerová a zpěvačka představená jako Minach, vlastním jménem Mariana Chmelařová. Mariana vystudovala loutkářství a hrála v brněnském HaDivadle. Bylo slyšet, že repertoár hraný ten večer je určen hlavně pro divadlo. Na Marianě bylo znát, že je současně i herečkou. Je vynikající v písních šansonového typu, má smysl pro ironii, má humor. Zdeňkovi s jeho klávesami a Marianou by ale více slušelo klubové prostředí. Ale o Medvědovi vím, že rád experimentuje. Nicméně slušnému a střízlivému publiku (zákaz pití na zámecké scéně vylučuje opilecký rušivý živel, typický pro festivaly) se Zdeněk a Minach líbili.

Pak již nastoupili **Javory** s novým mladým basistou Jakubem Šimáněm. Po dvou písních se však přihnál déšť a střecha pro kapelu nikde. A tak jsme se půlhodinky tísnili v podloubích a sledovali prudký déšť. Po pauze to Javory zkusili znovu a po pár písních byla vyhlášena druhá pauza. Mezitím Medvěďův wunderteam smontoval provizorní střechu. Přestalo pršet a hudba Javorů zněla dál až do konce. Už nevím, kolikrát mě mrazilo při zpěvu Hany Ulrychové, a mrazilo mě znovu. Petr Ulrych oznámil, že Javory pracují na novém CD, a slyšeli jsme z něj tři nové písně na texty básní, například Jana Skácela.

V sobotu v noci začala i nocturna v prostorách klubu, kde se konají Vánoční prázdniny v Telči. Ten večer jsem si nenechal ujít pražskou kapelu **Jauvajs**. Jauvajsové totiž křtili nové CD s názvem **Čas se nehýbá**. Jako host vystoupila devítiletá Terezka v červených šatech s korunkou na hlavě. Terezka předvedla několik irských tanců s názvem jig a reel. Terezka je jak barevný obrázek a rázem byla miláčkem publika. Kuba Linhart s Vojtou Medvědem Kolářem (je obarvený na blond) pokřtili CD irskou whisky. Jauvajsové byli skvělí. Ale vlastně jako vždy.

A tak jsou první dva dny za mnou a hlavní, co mě zajímá, je vývoj počasí.